

pirat
FÖRLAGET

JAN GUILLOU

Tempelriddaren

Tempelriddaren

av Jan Guillou

© Jan Guillou 1999

Utgiven som e-bok av Piratförlaget

ISBN 978-91-89426-40-5

Tillverkad av Elib, 2000

”Stor är Gud i Sin härlighet, Han som under natten förde Sin tjänare från den heliga böneplatsen Kaaba till den mest avlägsna böneplatsen, vars omgivning Vi har välsignat, för att visa honom vårt tecken; Gud är Den som hör allt, ser allt.”

Den Heliga Koranen, sura 17, vers 1

DET HELIGA LANDET

■ Montreal

Den natten kom Guds ärkeängel Gabriel till Muhammed, tog honom vid handen och ledde honom till den heliga böneplatsen Kaaba. Där väntade Al Buraq, den bevingade, på att föra dem vidare dit Gud ville.

Och Al Buraq, som i ett enda steg kunde ta sig från horisont till horisont, bredde ut sina vita vingar och steg rakt upp mot den stjärnklara rymden och förde så Muhammed, frid över hans namn, och hans ledsagare till den heliga staden Jerusalem och den plats där Salomos tempel en gång stått. Vid denna plats fanns den mest avlägsna böneplatsen vid den västra muren.

Och ärkeängeln Gabriel förde Guds budbärare vid handen till dem som föregått honom, till Mose till Jesus, till Yahia som de vantrogna kallar Johannes Döparen, och till Abraham som var en lång man med lockigt svart hår och med ett utseende just sådant som Profetens, frid över honom, medan Jesus var en kortare man med brunt hår och fräknar.

Profeterna och ärkeängeln Gabriel bjöd nu Guds sändebud att välja sin dryck och han fick välja mellan mjölk och vin och han valde mjölk. Då sade ärkeängeln Gabriel att detta var ett gott val och att härnäst skulle alla troende följa detta val.

Sedan förde ärkeängeln Gabriel Guds sändebud till den klippa där en gång Abraham hade gjort sin beredd att offra sin son och vid denna klippa stod en stege som ledde upp genom de sju himlarna till Gud. Och så uppsteg Muhammed, frid över honom, genom de sju himlarna till Guds tron och skådade på vägen hur ängeln Malik öppnade locket till helvetet där de förtappade, med läppar kluvna som på kameler, i oändliga plågor tvingades äta glödande kol som fortfarande var eld när det kom ut genom deras ändor.

Men under sin uppstigning till Guds himmel skådade också Hans sändebud paradiset med blommande trädgårdar genomkorsat av friskt vatten eller av sådant vin som inte rubbar sinnet.

När Muhammed återvände till Mecka efter sin himmelfärd hade han fått Guds instruktioner att föra Ordet ut till människorna och därmed började nedteckningen av Koranen.

En mansålder senare svepte den nya tron och dess krigare som en stormvind upp från öknarna i Arabien och ett nytt imperium skapades.

Den umayyadiske kalifen, Profetens efterföljare, Abdul Malik ibn Marwan lät mellan Anni Domini 685 och 691 bygga först en moské vid ”den mest avlägsna böneplatsen”, vilket är just vad Al Aksa betyder, och en moské över den klippa där Abraham tänkt offra sin son och Muhammed uppsteg till himlen, Qubbat al Sahkra, Klippmoskén.

Anno Domini 1099 drabbades de rättroendes tredje heligaste stad och deras tredje viktigaste böneplats av en katastrof. De kristna frankerna erövrade staden och vanhelgade den på det mest fasansfulla sätt. De mördade allt levande med svärd och spjut, utom stadens judar som de brände in i synagogan. Blodet flöt så tjockt längs gatorna att det tidvis räckte en man upp över anklarna. Aldrig senare i denna krigiska världsdel utfördes en liknande massaker.

Klippmoskén och Al Aksa förvandlade frankerna till egna bönetempel. Och inom kort lät den kristne kungen av Jerusalem, Balduin II, upplåta Al Aksa till kvarter och stall åt de rättroendes mest fruktansvärda fiender, tempelriddarna.

En man svor en helig ed att han skulle återta Al Quds, den heliga staden som de vantroende kallar Jerusalem. I den kristna världen och på våra språk är han känd under namnet Saladin.

I den heliga sorgemånaden Moharram, som vid denna tid inföll när sommaren var som hetast, i år 570 efter Hijra, som de vantroende kallade Anno Domini 1177, sände Gud sin mest egendomliga räddning till den av Hans troende som Han älskade mest.

Yussuf och hans bror Fahkr red för sina liv och snett bakom dem som skydd för fiendens pil följde emiren Moussa. Förföljarna som var sex till antalet närmade sig stadigt och Yussuf förbannade sitt högmot som fått honom att tro att något sådant aldrig skulle kunna inträffa eftersom han själv och hans följeslagare hade de snabbaste av hästar. Men landskapet här i dödens och torkans dal sträcker sig väster om Döda havet var lika ogästvänligt torrt som det var stenigt. Det gjorde det farligt att rida fort, men det var som om förföljarna alls inte besvärades av den saken. Om någon av dem råkade dö för ett fall så var det heller inte lika ödesdigert som om någon av de förföljda skulle falla.

Yussuf valde plötsligt att styra av tvärt mot väster, uppåt och mot bergen, där han hoppades att man skulle kunna finna ett skydd. De tre jagade ryttarna följde snart en *wadi*, en torr flodfåra, brant uppåt. Men wadin både smalnade och djupnade så att de snart red som i en lång skål, som om Gud fångade dem i deras flykt och nu styrde dem åt ett enda håll. Nu fanns bara en väg och den ledde allt branta uppåt och gjorde det allt svårare att hålla farten uppe. Och förföljarna närmade sig allt mer, de skulle snart vara inom skotthåll. De förföljda hade redan spänt fast sina runda järnskodda sköldar på ryggen.

Yussuf hade inte för vana att be för sitt liv. Men nu när han måste sänka farten allt mer bland alla förrädiska klippblock i wadins botten kom ändå en vers över honom från Guds ord som han rabblade andfått och med torra läppar:

Han som har skapat livet och döden för att sätta er på prov och låta er visa vem av er som i sin handlande är den bäste. Han är den Allsmäktige. Den som ständigt förlåter.

Och Gud satte då verkligen sin älskade Yussuf på prov och visade honom, först som en hägring mot den nedgående solens ljus, sedan med fruktansvärd klarhet den mest ohyggliga syn som någonsin rättroende i denna jagade och svåra belägenhet kunde se.

Från andra hållet uppe i wadin kom en tempelriddare med sänkt lans och bakom honom hans *sergeant*. De båda fienderna till allt liv och allt som är gott red med så hög fart att deras mantlar stred ut som stora drakvingar bakom dem, de kom som öknens djinner.

Yussuf tvärbromsade sin häst och fumlade med sin sköld som nu måste fram från ryggen för att möta den vantroendes lans. Han kände inte skräck, utan den kalla upphetsning som var närheten till döden och han styrde hästen in mot wadins branta vägg för att minska träffytan och öka vinkeln för fiendens lans.

Men då höjde tempelriddaren, som nu bara var några andetag bort, sin sänkta lans och viftade med sidan med sin sköld som ett tecken att Yussuf och de andra rättroende bara skulle göra sig undan för att inte vara i vägen. Och de gjorde så och i nästa ögonblick dundrade de två tempelriddarna förbi samtidigt som de släppte sina mantlar som fladdrande föll ner i dammet bakom dem.

Yussuf tecknade snabbt en befallning åt sina följeslagare och så krånglade de sig mödosamt och med halkande hästhovar uppför wadins branta sluttning så att de kom till en plats där de kunde få god överblick. Där kastade Yussuf runt sin häst och stannade, ty han ville förstå vad Gud menade med all detta.

De andra två ville att man skulle ta vara på tillfället och dra sig bort medan tempelriddarna och rövarna fick göra upp bäst de ville. Men Yussuf bröt alla sådana resonemang med en kort irriterande handrörelse, för han ville verkligen se det som nu skulle hända. Han hade aldrig varit så nära en tempelriddare, dessa onskans demoner, i hela sitt liv och han kände starkt, som om Guds röst rådde

honom, att han måste se det som skulle ske och att ingen normal klokhet fick hindra honom. De normala klokheter hade varit att fortsätta ritten mot Al Arish så långt ljuset tillät, till dess mörker kom med sin skyddande mantel. Men det han nu såg skulle han aldrig glömma.

De sex rövarena hade inte mycket att välja på när de upptäckte att de nu i stället för att förfölja de rika män mötte två tempelriddare lans mot lans. Wadin var alldeles för smal för att de skulle kunna stanna, vända och få ordning på sin reträtt innan frankerna var ikapp dem. Efter kort tvekan gjorde de det enda som kunde göras, de grupperade om sig så att de red två och två och sporrade sina hästar för att inte drabbas stillastående av anfallet.

Den vitklädde tempelriddaren som red framför sin sergeant gjorde först ett skenanfall mot den högra av de två första rövarena och när denne höjde sin sköld för att ta emot den fruktansvärda lansstöten – Yussuf hann undra om rövaren förstod vad som nu väntade honom – så kastade tempelriddaren om sin häst i en snabb rörelse som inte borde ha varit möjlig på det svåra underlaget. Han fick en helt ny vinkel och körde sin lans rätt genom skölden och kroppen på den vänstra rövaren och släppte sin lans i samma ögonblick för att inte själv vridas ur sadeln. Just då kom sergeanten i kontakt med den förbluffade högra rövaren som krupit ihop bakom sin sköld och väntat på stöten som inkom och nu tittade upp bara för att från fel håll få den andre fiendens lans i ansiktet.

Den vitklädde med det vidriga röda korset mötte nu nästa par fiender i en passage som var så trång att tre hästar i bredd knappt rymdes. Han hade dragit sitt svärd och det såg först ut som om han tänkte anfalla rakt fram, vilket hade varit mindre klokt med vapen på bara ena sidan. Men plötsligt vred sig hans vackra hingst, en skimmel i sina mest kraftfulla år, på tvären och slog bakut mot den ene rövaren som träffades och slungades ur sadeln.

Den andre rövaren såg då en god möjlighet eftersom fienden kom mot honom på tvären, nästan baklänges, med sitt svärd i fel hand och utom räckvidd. Vad han inte hann uppfatta var hur tempelriddaren släppt sin sköld och flyttat över sitt svärd i vänster hand. Så när rövaren sträckte sig framåt i sadeln för att stöta med sin sabel kom han att blotta hela sin hals och sitt huvud för det huvud som nu kom från fel håll.

”Om huvudet kan behålla en tanke just i dödens ögonblick, om så bara för ett kort andetag, så var det där ett förvånat huvud som föll till marken”, sade Fahkr häpet. Också han hade nu fångats av skådespelet och ville se mer.

De två sista rövarena hade utnyttjat den stund av förlorad fart som drabbade den vitklädde tempelriddaren när han dödade sin andre rövare. De hade vänt sina hästar och flydde nu nedåt wadin.

Samtidigt kom den svartklädde sergeanten fram till den ogudaktige hund som hade slagits till marken av tempelriddarens häst. Sergeanten steg av, tog lugnt rövarens häst vid tygeln i ena handen medan han med andra handen stack den vimmelkantige, vacklande och säkert blåslagne rövaren med svärdet just i halsgropen där den med stålfjäll klädda läderbrynjan slutade. Men därefter gjorde han inte min av att längre följa sin herre, som nu fått upp god fart i jakten på de två sista undflyende rövarena. I stället band han tyglarna om frambenen på den häst han just fångat in och började försiktigt gå efter de andra lösa hästarna medan han tycktes tala lugnande till dem. Det var som om han inte alls bekymrade sig om sin herre, som han hade bort följa snett bakom till skydd, utan som om det nu var viktigare att samla in fiendens hästar. Det var i sanning en mycket märklig syn.

”Det där”, sade emiren Moussa och pekade mot den vitklädde tempelriddaren som långt ner i wadin var på väg ur sikte för de tre rättroende, ”det där du ser, herre, är Al Ghouti.”

”Al Ghouti?” undrade Yussuf. ”Du säger hans namn som om jag borde känna honom. Men det gör jag inte. Vem är Al Ghouti?”

”Al Ghouti är en av dem du borde känna, herre”, svarade emiren Moussa sammanbitet. ”Han är den som Gud skänkt oss för våra synder, han är den bland det röda korsets djävlar som rider med

turkopolerna ibland och med deras tunga ryttare ibland. Nu rider han som du ser en arabisk hingst som turkopol, men ändå med lans och svärd som om han satt på någon av de tröga och tunga frankiska hästarna. Han är dessutom tempelriddarnas emir i Gaza.”

”Al Ghouti, Al Ghouti”, mumlade Yussuf tankfullt. ”Honom vill jag träffa. Vi väntar här!”

De andra två såg förfärat på honom men insåg genast att han verkligen hade bestämt sig, så det var inte lönt att komma med några aldrig så kloka invändningar.

Medan de tre saracenska ryttarna väntade uppe på wadins brink såg de hur tempelriddarens sergeant till synes obekymrat, som om han sysslade med vilket som helst dagligt arbete, hade samlat ihop och bundit fyra dödas hästar, bundit dem samman och börjat kånka och släpa på rövarnas lik som han med stor möda, även om han föreföll att vara en mycket kraftfull man, stjalpte upp och fjättrade, var och en dött över sin egen häst.

Tempelriddaren och de två återstående rövare som varit förföljare men nu var förföljda syntes inte längre till.

”Klokt”, mumlade Fahkr nästan som för sig själv, ”det är klokt. Han binder upp rätt man på rätt häst för att hålla dem lite lugnare trots allt blod. Han tänker sig tydligen att de ska ta med sig hästarna.”

”Ja, det är ju verkligen mycket bra hästar”, instämde Yussuf. ”Vad jag inte kan förstå är hur sådana där brottslingar kan ha hästar som ankommer en kung. Deras hästar höll ju jämna steg med våra.”

”Värre än så. De närmade sig på slutet”, invände emiren Moussa som aldrig tvekade att säga sin uppriktiga mening till sin herre. ”Men har vi inte sett det vi ville se? Vore det nu ändå inte klokast att rida bort mot mörkret innan Al Ghouti kommer tillbaka?”

”Är du så säker på att han kommer tillbaka?” frågade Yussuf roat.

”Ja herre, han kommer tillbaka”, svarade emiren Moussa buttert. ”Jag är lika säker på det som de där sergeanten där nere som inte ens brydde sig om att följa sin herre till stöd mot bara två fiender. Såg du inte hur Al Ghouti körde sitt svärd i skidan och drog fram sin båge och spände den just som han vek om hörnet där nere?”

”Drog han en båge, en tempelriddare?” frågade Yussuf förvånat och höjde sina smala ögonbryn.

”Just det, herre”, svarade emiren Moussa undfallande. ”Han är ju som jag sa turkopol, han rider ibland lätt och skjuter från sadeln som en turk, fast med en större båge. Alltför många rättroende har dött för hans pilar. Jag vill ändå drista mig att föreslå, herre...”

”Nej!” avbröt Yussuf. ”Vi väntar här. Jag vill träffa honom. Vi har stillestånd med tempelriddarna just nu och jag vill tacka honom. Jag är honom tack skyldig och jag vill inte ens tänka tanken att häfta i skuld till en tempelriddare!”

De andra två insåg att det inte var lönt att argumentera mer om saken. Men de kände sig illa till mods och deras samtal dog.

De satt så under tystnad en stund, framåtlutade med ena handen stödd på sadelns framkant, medan de betraktade sergeanten som nu var färdig med liken och hästarna. Han hade börjat samla upp vapen och de båda mantlar som han och hans herre kastat av sig just inför anfallet. Efter en stund kom han med det avhuggna huvudet i ena handen och såg ett tag ut som om han grubblade över hur han skulle få det med i packningen. Till slut drog han av en av de döda rövarnas abay, svepte in huvudet och gjorde ett paket som han knöt fast vid sadelknappen intill det upphängda lik som saknade huvud.

Till slut var sergeanten färdig med alla sina sysslor, prövade att alla packningar satt bra och steg sedan upp till häst och började sakta dra sin karavan av sammankopplade hästar efter sig och förbi de tre saracenerna.

Yussuf hälsade då sergeanten artigt på frankiska och med en vid armgest. Sergeanten log osäkert tillbaka, men de kunde inte höra vad han svarade dem.

Det började skymma, solen hade sänkt sig bakom de höga bergen i väster och det salta havet där nere i fjärran glänste inte längre i blått. Det var som om deras hästar kände av sina herrars otålighet och kastade med huvudena och frustade då och då som om också de ville ge sig iväg innan det blev för sent.

Men så såg de den vitklädde tempelriddaren komma där nere i wadin. På släp efter sig hade han tre hästar med två döda män hängande över sadlarna. Han gjorde sig inte någon brådska och red med huvudet sänkt så att det såg ut som om han var försjunken i bön fastän han förmodligen mer betraktade den steniga och gropiga marken för att välja rätt väg. Det var som om han inte hade sett de tre väntande ryttarna, trots att de från hans håll måste ha visat sig i silhuett mot den ljusa delen av kvällshimlen.

Men när han kom fram till dem såg han upp och höll in sin häst utan att säga något.

Yussuf kom fullständigt av sig, det var som om han blivit stum därför att det han nu såg inte stämde med det han hade sett bara en kort stund tidigare. Den av djävulens demoner som tydligen kallades Al Ghouti utstrålade frid. Han hade hängt av sig sin hjälm i en kedja över axeln och hans korta ljusa hår och hans grova ovårdade skägg i samma färg visade sannerligen en demons ansikte med ögon som var just så blåa som man kunde vänta sig. Men här var en man som nyss hade dödat tre eller fyra andra män, Yussuf kunde i upphetsningen inte hålla reda på vilket trots att han i vanliga fall kom ihåg alla han såg under strid. Och Yussuf hade sett många män i stunden efter en seger, i stunden efter att de dödat och vunnit, men han hade aldrig sett någon som då såg ut som om han kom från dagens arbete som om han skördat säd på fälten eller sockerrör i träskan, så fylld av det goda samvete som bara goda arbete kan ge. De blåa ögonen var inte som en demons ögon.

”Vi väntat dig... vi säga tack dig...”, sade Yussuf på en sorts frankiska som han hoppades att de andra skulle förstå.

Mannen som på de rättrognas språk kallades Al Ghouti såg forskande på Yussuf medan hans ansikte sakta lystes upp av ett leende, som om han letat i sitt minne och funnit vad han sökte, vilket fick emiren Moussa och Fahkr men inte Yussuf själv att försiktigt, nästan omedvetet sänka händerna mot sina vapen vid sidan av sadeln. Tempelriddaren såg alldeles tydligt dessa händer som nu tycktes tänka själva på sin väg mot sablarna. Så höjde han sin blick upp mot de tre på slänten, såg Yussuf rakt i ögonen och svarade på Guds eget språk:

”I Guds den Barmhärtiges namn, vi är inte fiender i denna stund och jag söker inte strid med er. Betänk dessa ord från er egen skrift, de ord som Profeten, frid över honom, själv uttalat: *’Tag inte er annans liv – Gud har förklarat det heligt – annat än i rättfärdigt syfte.’* Ni och jag har inget rättfärdigt syfte, ty nu är vapenvila mellan oss.”

Tempelriddaren log ännu bredare mot dem, som om han ville locka dem i skratt; han var alldeles tydligt medveten om vilket intryck det måste ha gjort på de tre fienderna att bli tilltalade på Koranens heliga språk. Men Yussuf, som nu kände att han måste vara snabb i tanken och snabb att ta befäl över situationen, svarade tempelriddaren efter bara kort tvekan:

”Guds, den Allsmäktiges vägar är i sanning outgrundliga”, och åt detta nickade tempelriddaren som om de orden vore honom synnerligen bekanta, ”och bara Han kan veta varför Han sände en fiende till vår räddning. Men jag är skyldig dig, riddare av det röda korset, ett tack och jag vill ge dig av det som dessa fördömda som ville åt oss inte fick något av. Här där jag nu sitter lämnar jag hundra dinarer i guld och de tillfaller med rätta dig för det du har uträttat inför våra ögon!”

Yussuf tyckte nu att han hade talat som en kung, och som en mycket generös kung som kungar borde vara. Men till hans och ännu mer hans brors och emiren Moussas förtrytelse svarade tempelriddaren först bara med ett skratt som var alldeles ärligt och utan hån.

”I Guds, den Barmhärtiges namn, du talar till mig av både godhet och okunnighet”, svarade

tempelriddaren. ”Från dig kan jag intet ta emot. Vad jag gjorde här var det jag måste göra, om du så fanns eller inte fanns här. Och jag har inga ägodelar och kan inga ta emot, det är en sak. En annan sak är att vägen runt detta mitt löfte är att du skänker hundra dinarer till tempelriddarna. Och med förlovning sagt, min okände fiende eller vän, den gåvan tror jag du skulle få svårt att förklara för din profet!”

Med de orden samlade tempelriddaren ihop sina tyglar, sneglade bakåt mot de två hästar och de två lik han hade på släp och satte skänklarna i sin arabiska häst samtidigt som han höjde sin högra hand med knuten näve till de ogudaktiga tempelriddarnas hälsning. Han såg ut som om han fann situationen mycket lustig.

”Vänta!” sa Yussuf så fort att hans ord kom snabbare än hans tanke. ”Då bjuder jag i stället dig och din sergeant att dela aftonmaten med oss!”

Tempelriddaren höll in sin häst och såg på Yussuf med ett ansiktsuttryck som om han måste tänka efter.

”Jag antar din inbjudan, min okände fiende eller vän”, svarade tempelriddaren långsamt, ”men bara på villkor att jag har ditt ord på att ingen av er tre har för avsikt att dra vapen mot mig eller min sergeant så länge vi är tillsammans.”

”Du har mitt ord vid den sanne Guden och hans profet”, svarade Yussuf snabbt. ”Har jag ditt?”

”Ja, du har mitt ord vid den sanne Guden, Hans Son och den Heliga Jungfrun”, svarade tempelriddaren lika snabbt. ”Om ni rider två fingrar söder om den punkt där solen gick ner bakom bergen kommer ni till en bäck. Följ den mot nordväst och ni kommer till några låga träd där det finns vatten. Stanna där för natten. Vi finns längre västerut, uppåt bergen vid samma vatten som leder till en Men vi kommer inte att orena vattnet. Nu är snart kväll och ni har bönestund och så har också vi. Men när vi därefter kommer i mörkret till er så kommer vi så att ni hör det och inte tyst som den som har onda avsikter.”

Tempelriddaren sporrade sin häst, hälsade på nytt avsked, startade sin lilla karavan och red bort i skymningen utan att se sig om.

De tre rättroende såg efter honom länge utan att någon rörde sig eller sade något. Deras hästar frustade otåligt, men Yussuf hade försjunkit i tankar.

”Du är min bror och inget du gör eller säger borde längre förvåna mig efter alla dessa år”, sa Fahkr. ”Men det du just gjorde förvånade mig mer än något annat. En tempelriddare! Och den som kallar Al Ghouti av alla!”

”Fahkr, min älskade bror”, svarade Yussuf medan han med en lätt rörelse vände sin häst för att styra mot den väg som han fått anvisad av fienden, ”man måste känna sin fiende, det har vi ju talat mycket om, inte sant? Och vem av fienderna måste man då inte helst lära känna om inte den mest ohyggliga av dem? Gud har gett oss ett gyllene tillfälle, låt oss inte avvisa den gåvan.”

”Men kan man lita på en sådan mans ord?” invände Fahkr när de ridit en stund under tystnad.

”Ja, det kan man faktiskt”, muttrade emiren Moussa. ”Fienden har många ansikten, kända och okända. Men på den mannens ord kan vi lita, liksom han på din brors ord.”

De red efter sin fiendes anvisningar och fann snart en liten bäck med friskt kallt vatten där de stannade och lät sina hästar dricka. Sedan fortsatte de längs bäcken och kom precis som tempelriddaren sagt till ett plant område där bäcken brett ut sig till en liten damm där det växte låga träd och buskar och fanns något litet magert bete åt hästarna. De sadlade av och lämpade undan sin packning, band hästarnas framben samman så att de skulle hålla sig kvar längs vattnet och inte söla bete längre bort där ändå inget fanns. Därefter tvgade de sig noga som reglerna föreskrev inför bön.

När den första ljusa månskäran visade sig på den blåa sommarnattshimlen bad de sina böner för sorgen efter sina döda och tacksägelse för att Gud i sin outgrundliga barmhärtighet sänt dem de värste av fiender för att rädda dem.

De talade något om just den saken efter bönen och Yussuf menade då att Gud därmed på ett närma skämtsamt sätt visat Sin allsmäktighet, visat att ingenting var omöjligt för Honom, inte ens att sända en tempelriddare att rädda just dem som till slut skulle besegra alla tempelriddare.

Det där var en sak som Yussuf intalade sig själv och alla. Frankerna reste till och från den heliga staden, ibland talrika som gräshoppor, ibland alls inte så många. År efter år kom nya krigsherrar från frankernas länder, plundrade och vann eller förlorade och dog, och om de vann for de snart hem igen med sina tunga laster.

Men somliga franker reste aldrig hem och de var de bästa liksom de värsta. De var de bästa därför att de inte skövlade som nöje, därför att man kunde tala med dem eller sluta kontrakt om handel och avtal om fred med dem. De var emellertid också de värsta därför att somliga av dem var fruktansvärda motståndare i krig. Och värst av dem alla var de två förbenat troende ordnarna av stridande munkar Tempelherreorden och Johanniterorden. Den som ville rena landet från fienden, den som ville åter Al Aksa och Klippmoskén i Guds heliga stad, måste till slut besegra både tempelriddarna och johanniterna. Något annat var inte möjligt.

Men just dessa förbenat troende verkade omöjliga att besegra. De slogs utan fruktan, övertygade om att de kom till paradiset om de dog i strid. De gav sig aldrig eftersom deras regler förbjöd att man löste ut tillfångatagna bröder ur fångenskap. En fången johanniterriddare eller tempelriddare var en värdelös fånge som man lika gärna kunde släppa fri som döda. Således alltid döda.

Om femton rättroende, sade tumregeln, mötte fem tempelriddare ute på en slätt så betydde det att alla fick leva eller ingen. Om de rättroende femton anföll de vantroende fem så skulle ingen rättroende komma undan med livet. För att vara säker på ett sådant anfall måste man vara fyra gånger fler och ändå beredd att betala ett mycket högt pris i egna förluster. Med vanliga franker var det inte så vanliga franker kunde man besegra även om man var färre män på de rättroendes sida.

Medan Fahkr och emiren Moussa samlade bränsle till en eld låg Yussuf med armarna under nacken och stirrade upp mot himlen där allt fler stjärnor började tändas. Han grubblade över dessa sina värsta fiender. Han tänkte på det han sett strax före solnedgången. Den man som kallade sig Al Ghouti haft en häst värdig en kung, en häst som tycktes tänka samma tankar som sin herre, som lydde innan den ens fått signal till vad den skulle göra.

Det var inte trolldom, Yussuf var en man som i det längsta avvisade sådana förklaringar. Det var helt enkelt så att den mannen och den hästen stridit och övat samman i många år och gjort det mest största allvar, alls inte bara som en syssla då man inte hade annat för sig. Bland de egyptiska mamelukerna fanns det liknande män och liknande hästar, och mamelukerna gjorde förstas ingenting annat än att öva sig tills de blev tillräckligt framgångsrika för att få befäl och jord, sin frihet och guld som tack för många och goda år av krigstjänst. Detta var inte mirakel eller magi, det var människa och inte Gud enbart som skapade sådana män. Frågan var bara vad som var det mest betydelsefulla för att nå det målet.

Yussufs svar på den frågan var alltid att det var den rena tron, att den som helt och fullt följde Profetens ord, frid över honom, om *Jihad*, det heliga kriget, också skulle bli en oemotståndlig krigare. Men problemet var ju att man bland mamelukerna i Egypten knappast fann de mest troende muslimerna; vanligtvis var dessa turkar mer eller mindre vidskepliga, trodde på andar och heliga stenar och bekände sig bara med läpparna till den rena och sanna tron.

Och än värre var ju i så fall att till och med de vantroende kunde skapa män som Al Ghouti. Vad Gud visade med det måste vara att det är människan som med sin fria vilja bestämmer sitt mål i livet i detta jordelivet, och att det är först när den heliga elden skall skilja agnarna från vetet som det visar sig vem som var rättroende och vem som var vantroende?

Det var en nedslående tanke. För om Guds mening var att de rättroende, om de kunde ena sig i *Jihad*

mot de vantroende, skulle belönas med seger, varför hade han då skapat fiender som var omöjliga att besegra man mot man? Möjligen för att visa att de rättroende verkligen måste ena sig mot fienden, att de rättroende måste upphöra med alla inbördes strider eftersom de som enade skulle vara tio eller hundra gånger fler än frankerna som då var dömda att gå under om de så vore tempelriddare allihopade.

Yussuf framkallade på nytt sina minnesbilder av Al Ghouti, hans hingst, hans svarta välsmorda och alldeles hela seldon, hans utrustning där ingenting var till för ögats fröjd utan allt för handens glädje. Av detta kunde man lära något. För säkert hade många män dött på slagfältet därför att de inte kunde avstå från att klä sig i sin nya guldglänsande styva brokad över rustningen så att de hindrades i sin rörelser i det avgörande ögonblicket och på så vis dog mer av fåfänga än av annat. Av allt man såg måste man minnas och lära, hur skulle man annars kunna besegra den djävulska fienden som nu besatte Guds heliga stad?

Det knastrade redan från elden och Fahkr och emiren Moussa hade brett ut ett muslintyg och började duka upp av deras proviant och ställt fram dryckeskärl med vatten. Emiren Moussa satt på huk och malde sina moccaböner för att i sinom tid få sin svarta beduindryck färdig. När mörkret nu fallit kom kylan, först som en svalkande bris som rann nedför bergssidorna från Al Khalil, Abrahams stad. Men snart skulle svalkan efter het dag övergå i kyla.

Den västliga vindriktningen gjorde att Yussuf kände vittringen av de två frankerna samtidigt som han hörde dem ute i mörkret. Det var en lukt av slavar och slagfält, tvivelsutan kom de otvättade till kvällsvard som de barbarer de var.

När tempelriddaren steg in i ljuset från elden såg de rättroende att han bar sin vita sköld med den röda korset framför sig, så som en gäst inte borde komma och emiren Moussa tog några tveksamma steg mot sin sadel där han staplat upp sina vapen tillsammans med seldonen. Men Yussuf fångade snabbt hans oroliga blick och skakade stilla på huvudet.

Tempelriddaren bugade sig för sina tre värdar i tur och ordning och hans sergeant gjorde tafatt efter sin herre. Sedan överraskade han de tre rättroende genom att lyfta upp sin vita sköld med den avskyvärda korset och fästa den så högt det gick i ett av de låga träden. När han därefter gick fram och spände av sig sitt svärd för att sätta sig så som Yussuf bjöd honom med handen förklarade han att de visserligen inte såvitt han visste fanns några illasinnade män kvar i området, men säker kunde man aldrig vara. Och därför skulle en tempelriddarsköld nog ha en hälsosamt avkylande verkan på deras stridslust. Han erbjöd dessutom generöst att låta skölden hänga kvar över natten och hämta den gryningen när det väl ändå var dags för dem alla att resa vidare.

När tempelriddaren och hans sergeant satte sig vid muslintyget och började duka upp ur sitt eget knyte – där syntes dadlar, fårkött, bröd och någon orenlighet – kunde Yussuf inte hålla tillbaka den skratt han länge försökt kväva. Alla de andra såg förvånat upp mot honom, eftersom ingen sett något komiskt. De två tempelriddarna rynkade sina pannor, då de ju måste misstänka att de själva var föremål för Yussufs löje.

Han måste alltså förklara sig och sade att om det varit någonting i denna världen som han aldrig väntat sig som nattligt skydd så var det i sanning en sköld med fiendens värsta märke. Fast å andra sidan bekräftade det vad han alltid trott, att Gud i Sin allsmäktighet sannerligen inte var främmande för att skämta med Sina barn. Åt denna tanke kunde de alla le.

Just då upptäckte tempelriddaren ett stycke rökt kött bland det som hans sergeant plockat fram och han sade något barskt på frankiska och pekade med sin långa vassa dolk. Sergeanten tog rodnad undan köttet medan tempelriddaren urskuldade sig med en axelryckning att det som var orent kött för den ene här i världen var gott kött för den andre.

De tre rättroende förstod nu att det legat ett stycke svin mitt i maten och därmed skulle hela måltiden vara orenad. Yussuf påminde dem emellertid snabbt viskande om Guds ord i de fall då

människan befinner sig i nöd, då regler inte är regler på samma sätt som när man befinner sig i sin egen egendom och därmed lät sig alla nöja.

Yussuf välsignade maten i Guds den Barmhärtiges och den Nåderikes namn och tempelriddaren välsignade maten i Herren Jesu Kristi och Guds Moders namn och ingen av de fem männen gjorde därvid minner av avsmak åt den andres tro.

De började nu truga varandra och slutligen drog tempelriddaren på Yussufs uppmaning åt sig ett stycke fårkött inbakat i bröd, skar det med sin gråa, osmyckade och som man kunde se ohyggligt vasdolk i två stycken och räckte över det ena med dolkspetsen till sin sergeant, som stoppade det i munnen med behärskad tveksamhet.

De åt en stund under tystnad. De rättroende hade serverat detta fårkött inbakat i bröd och grönt hackade pistagemandlar inbakade i spunnet socker och honung på sin sida av muslintyget. De svantroende hade torkat fårkött, nu när det orena rökta köttet försvunnit, dadlar och torrt vitt bröd på sin sida.

”Det är en sak jag gärna vill fråga dig, tempelriddare”, sade Yussuf efter en stund. Han talade lågt och intensivt så som de som stod honom nära visste att han gjorde när han tänkt länge och ville komma fram till något viktigt.

”Du är vår värd, vi har antagit din inbjudan och vi vill gärna svara på dina frågor men minns att vår tro är den sanna och inte din tro”, svarade tempelriddaren med en min som om han dristade sig att skämta om själva tron.

”Du förstår säkert vad jag anser om den saken, tempelriddare, men nu till min fråga. Du räddade oss, dina fiender. Jag har redan erkänt att det är så och jag har tackat dig. Men nu vill jag veta varför?”

”Vi räddade inte våra fiender”, sade tempelriddaren tankfullt. ”Vi har sökt dessa sex rövare länge. En vecka har vi följt dem på avstånd och väntat på rätt läge. Vår uppgift var att döda dem, inte att rädda er. Men Gud råkade samtidigt hålla sin skyddande hand över er och varken du eller jag var varför.”

”Men du är självaste Al Ghouti?” envisades Yussuf.

”Ja, det är sant”, sade tempelriddaren. ”Jag är den som de otrogna på det språk vi talar nu kallar Al Ghouti, men mitt namn är *Arn de Gothia* och mitt uppdrag var att befria jorden från dessa sex otvåvriga och jag följde mitt uppdrag. Det är hela saken.”

”Men varför skall en sådan som du, är du inte dessutom tempelriddarnas emir i er borg i Gaza, eller en man av rang? Varför skall en sådan man syssla med en så låg uppgift, dessutom farlig, som att ligga väntande ute i dessa ogästvänliga trakter bara för att döda rövare?”

”Därför att det var så vår orden kom till långt innan jag ens var född”, svarade tempelriddaren. ”Från början när de våra hade befriat Guds Grav hade våra pilgrimer inget skydd när de skulle på vallfärda ner till floden Jordan och den plats där Yahia, som ni kallar honom, en gång döpte Herren Jesus Kristus. Och på den tiden bar alla pilgrimer sina ägodelar med sig, i stället för att som nu lämna dem i säkert förvar hos oss. De blev lätta byten för rövare. Då uppstod vår orden för att skydda dem. Än idag är det ett hedersuppdrag att skydda pilgrimerna och döda rövarna. Det är alltså inte som du tror, att detta är ett lågt uppdrag som vi ger vem som helst, det är tvärtom kärnan och ursprunget till vår orden, ett hedersuppdrag, som jag sa. Och Gud uppfyllde våra böner.”

”Du har rätt”, konstaterade Yussuf med en suck. ”Vi borde alltid skydda pilgrimer. Hur mycket lättare skulle inte livet vara här i Palestina om vi alla gjorde så? I vilket frankiskt land ligger förresten det där Gothia?”

”Noga räknat inte alls i något *frankiskt* land”, svarade tempelriddaren med en road glimt i ögat som om all hans högtidlighet nu plötsligt var bortblåst. ”Gothia ligger långt norr om frankernas land, långt bort i världen. Gothia är ett land där jag kan gå på vattnet nästan halva året därför att den starka

kylan gör vattnet hårt. Men vilket land kommer du själv ifrån, för du talar inte arabiska som om du kom från Mecka precis?”

”Jag är född i Baalbek, men vi är kurder alla tre”, svarade Yussuf häpet. ”Det här är min bror Fahla och det här är min... vän Moussa. Hur och varför har du lärt dig de troendes språk, såna som du brukar, du ju inte hamna i lång fångenskap?”

”Nej det är sant”, svarade tempelriddaren. ”Såna som jag hamnar inte alls i fångenskap och jag tror säkert att du vet varför. Men jag har bott i Palestina i tio år, jag är inte här för att stjäla gods och familjer hem om ett halvår. Och de flesta som arbetar åt oss tempelriddare talar arabiska. Min sergeant heter förresten Armand de Gascogne, han är tämligen ny här och förstår inte så mycket av det vi säger. Därför är han tyst, inte som de dina för att de inte får yttra sig innan du har gett dem ditt tillstånd.”

”Ditt öga är skarpt”, mumlade Yussuf rodnande. ”Jag är äldst, du ser redan gråa hår i mitt skägg, du är jag som förvaltar familjens pengar. Vi är handelsmän på väg mot en viktig affär i Kairo och... ja, jag vet inte vad min bror och min vän skulle vilja fråga en av fiendens riddare. Vi är alla fredliga män.”

Tempelriddaren såg forskande på Yussuf men svarade inte på en stund. Han tog sig lite tid genom att äta av de honungsindränkta mandlarna, han gjorde en paus och höll uppskattande fram ett stycke av läckerheten i eldens ljus och konstaterade att dessa bakverk måste vara från Aleppo. Sedan drog han ut på sig sin vinsäck och drack utan att fråga eller be om ursäkt och räckte säcken vidare till sin sergeant. Därefter lutade han sig bekvämt tillbaka och drog åt sig sin stora tjocka vita mantel med dess skräckinjagande röda korset och såg på Yussuf som om han värderade en motspelare i brädspel, inte som en fiende, men någon som måste värderas.

”Min okände vän eller fiende, vad har någon av oss för nytta av osanning när vi äter samman i fred och båda har gett vårt ord att inte skada varandra?” sade han slutligen. Han talade mycket lugnt och utan agg i rösten. ”Du är krigare liksom jag. Om Gud så vill möts vi nästa gång på slagfältet. Din kläder röjer dig, era hästar röjer er liksom era seldon, liksom svärderna som står lutade mot sadlarna du borta. Det är svärd smidda i Damaskus, inget av dem kostar under femhundra dinarer i guld. Din osanning min fred är snart över, stilleståndet är på väg att upphöra och om du inte vet det nu så vet du det snart. Låt oss därför njuta av denna märkliga stund, det är inte ofta man får lära känna sin fiende. Men låt oss inte ljuga för varandra.”

Yussuf drabbades av en nästan oemotståndlig frestelse att ärligt säga tempelriddaren vem han var. Men det var sant att stilleståndet nu snart var över även om det ännu inte märkts på något slagfält. Och deras ömsesidiga ord att inte skada varandra, skälet till att de över huvud taget kunde sitta och äta tillsammans, gällde bara denna kväll. De var båda som lamm som åt tillsammans med lejon.

”Du har rätt, tempelriddare”, sade han till slut. ”*Insh’Allah*, om Gud så vill, möts vi en gång på slagfältet. Men jag tycker också som du, att man bör lära känna sina fiender och du tycks verkligen känna fler rättroende än vi här känner vantroende. Jag ger nu de mina tillstånd att tilltala dig.”

Yussuf lutade sig tillbaka och drog nu också han sin mantel tätare omkring sig och tecknade åt sin bror och sin emir att de hade tillstånd att tala. Men de båda tvekade, inställda som de var att sitta hela kvällen och bara lyssna. Eftersom ingen bland de rättroende kom sig för att säga något lutade sig tempelriddaren över mot sin sergeant och förde ett kort viskande samtal på frankiska.

”Min sergeant undrar över en sak”, förklarade han sen. ”Era vapen, era hästar och era kläder enbart de värda mer än dessa olycksaliga rövare någonsin kunnat drömma om. Hur kan det då komma sig att ni tog denna farliga väg väster om Döda havet utan tillräcklig eskort?”

”Därför att det är den snabbaste vägen, därför att en eskort väcker för stor uppmärksamhet...”, svarade Yussuf dröjande. Han ville inte genera sig med att på nytt säga sådant som var osanning, så han måste väga sina ord; hans eskort skulle förvisso ha väckt uppmärksamhet eftersom den skulle bestå av minst tretusen ryttare för att betraktas som säker.

”Och därför att vi litade på våra hästar, vi trodde inte att några usla rövare eller franker skulle kunna nå oss”, tillade han snabbt.

”Klokt men ändå inte klokt”, nickade tempelridderen. ”Men dessa sex rövare har härjat i drygt en halvår i dessa trakter, de kände marken som sin egen handflata, de kunde rida snabbare på vissa sträckor än någon av oss. Det var det som gjorde dem rika. Tills Gud straffade dem.”

”Jag skulle vilja veta en sak”, sade Fahkr som nu yttrade sig för första gången och måste klara strupen eftersom han snubblat över sina egna ord. ”Det sägs att ni tempelriddare som... håller till i Al Aksa har en *minbar* där, en böneplats för de rättroende. Och man har också sagt mig att just ni tempelriddare en gång slog en frank som hindrade en rättroende från att be. Är detta verkligen sant?”

Alla de tre rättroende såg nu uppmärksamt på sin fiende eftersom de tycktes lika intresserade av svaret. Men tempelridderen log och översatte först frågan till frankiska åt sin sergeant, som då genast nickande föll i skratt.

”Jo, det är mer sant än så”, sade tempelridderen när han tänkt efter en stund, eller låtsats tänka efter för att få sina lyssnare än mer intresserade. ”Vi har en *minbar* i *Templum Salomonis*, som ni kallar Al Aksa, ’den mest avlägsna böneplatsen’. Hur som helst, det är inte så märkvärdigt. I vår borg i Gaza har vi en *majlis* varje torsdag, den enda dagen som är möjlig, och då får vittnen svära på Guds Heliga Skrift, på Torarullar, eller på Koranen och i vissa fall på något annat som de håller heligt. Om ni till exempel varit egyptiska affärsmän som ni påstod, så hade ni också vetat att vår orden har många stora affärer med egypterna och ingen av dem lär ju ha vår tro. I Al Aksa, om vi nu ska använda det ordet, så har vi tempelriddare vårt huvudkvarter och därför många gäster som vi vill behandla som gäster. Problemet är att i varje september månad kommer nya fartyg från Pisa eller Genua eller frankernas södra ländor med nya män uppfyllda i anden och ivriga, om inte att omedelbart resa till paradiset så dock att döma av otrogna eller åtminstone bära hand på dem. Sådana nykomlingar är oss andra till stort besvär och de kommer händer alltså varje år kort efter september att vi har uppträden i vårt eget kvarter därför att nykomlingar ger sig på folk av er tro, och då får vi naturligtvis ta dem i hård upptuktelse.”

”Ni dödar era egna för de våras skull!” flämtade Fahkr.

”Sannerligen inte!” svarade tempelridderen med plötslig hetta. ”För oss är det en svår synd, liksom för er i er tro förresten, att döda någon man av den rätta tron. Det kan aldrig komma på fråga.”

”Men”, tillade han efter en kort stund med sitt goda lynne åter, ”ingenting hindrar oss från att göra sådana busar en rejäl omgång om de inte låter sig rättas med lämpor. Jag har själv haft det goda nöjet vid några tillfällen...”

Han lutade sig fort över mot sin sergeant och översatte. När sergeanten nickande och bekräftande började skratta var det som om en stor lättnad kom över dem alla och de förenades i höga skratt, kanske aningen för höga skratt.

En kort vindil, som kvällsbrisens sista suck uppe från bergen vid Al Khalil, förde plötsligt över stanken från tempelriddarna mot de tre rättroende och de ryggade och vädrade utan att kunna döla sina känslor.

Tempelridderen såg deras förlägenhet och reste sig genast och föreslog att de alla skulle byta sitt och vindriktning vid muslintyget där emiren Moussa nu började slå upp små koppar av mocca. De tre värdarna följde genast rådet, utan att säga något oartigt.

”Vi har våra regler”, förklarade tempelridderen urskuldande när han sjönk ner på sin nya sittplats. ”Ni har regler för att tvätta er i tid och otid och vi har regler som förbjuder sådant, det är inte värre än att ni har regler för att jaga och vi har regler mot det, såvida det inte gäller lejon, eller att vi dricker vin och ni inte.”

”Vin är en annan sak”, invände Yussuf. ”Förbudet mot vin är strängt och det är Guds ord till Profeten, frid över honom. Men i övrigt är vi inte som våra fiender, betänk bara Guds ord i den sjunde

suran: *'Vem har förbjudit de sköna ting som Gud har skänkt Sina tjänare och allt det goda Han ge dem för sin försörjning.'*"

"Nåja", sade tempelriddaren. "Er skrift är fylld av både det ena och det andra. Och om du vill mig att för min fåfängas skull blotta min blygd och göra mig väldoftande som världsliga män så kan jag lika gärna få dig att sluta kalla mig för din fiende. För lyssna bara på orden i er egen skrift, från den sextioförsta suran, ord från er egen profet, frid över honom: *'Troende! Bli Guds medhjälpare. Som Jesus, Marias son sade till de vitklädda; 'Vem vill bli min medhjälpare för Guds sak?' Och de svarade: 'Vi vill vara Guds medhjälpare!' Bland Israels barn kom några att tro på Jesus medan andra förnekade honom. Men Vi stödde dem som trodde på honom mot deras fiender och de troende avgjorde med segern.'* Själv uppskattar jag förstås särskilt det där med de vitklädda..."

Vid dessa ord rusade emiren Moussa upp som om han varit på väg att gripa efter sitt svärd, men fann sig halvvägs och stannade. Han var röd i ansiktet av ilska när han sträckte ut sin arm och riktade ett anklagande finger mot tempelriddaren.

"Hädare!" skrek han. "Du talar Koranens språk, det är en sak. Men att förvrida Guds ord till hädel och gyckel är en annan sak som du inte borde få överleva om det inte vore för att Hans Maje... för att min vän Yussuf givit sitt ord!"

"Sitt ner och uppför dig, Moussa!" röt Yussuf hårt men samlade sig fort medan Moussa lydde hans order. "Det du hörde var verkligen Guds ord och det var verkligen från den sextioförsta suran och det är ord som du bör betänka. Och tro förresten inte att det där med *'de vitklädda'* betyder det som vi gäst behagade skämta."

"Nej, det gör det förstås inte", skyndade sig tempelriddaren att släta över. "Det syftar på vitklädda långt innan min orden fanns, min klädsel har inget med saken att göra."

"Hur kommer det sig att du är så hemmastadd i Koranen?" frågade Yussuf i sitt vanliga och alldeles lugna tonfall, som om ingen förolämpning hade ägt rum, som om hans höga rang inte just varit på väg att röjas.

"Det är en klok sak att studera sin fiende, om du vill kan jag hjälpa dig att förstå Bibeln", svarade tempelriddaren som om han ville skämta sig ifrån ämnet och som om han ångrade sitt klumpiga intrång på de rättroendes mark.

Yussuf var på väg att lämna ett skarpt svar på det lättvindiga talet om att bli satt i hädiska studier, men han kom av sig av ett fasansfullt utdraget skri. Skriet övergick i något som lät som gällande hånskratt, rullade ner mot dem och ekade från bergssidorna där uppe. Alla fem männen stelnade till och lystrade, emiren Moussa började genast rabbla de ord som de rättroende använde för att besvärösa öknens djinner. Så kom skriet på nytt, men nu lät det som från flera avgrundsandar, som om de samtalade med varandra, som om de hade upptäckt den lilla elden där nere och de enda människor som fanns i trakten.

Tempelriddaren lutade sig fram och viskade några ord på frankiska till sin sergeant, som genast nickade, reste sig och fäste sitt svärd, svepte sin svarta mantel tätare omkring sig, bugade mot sin otroende värdar och sedan utan att säga ett ord vände helt om och försvann ut i mörkret.

"Ni får ursäkta oss denna oartighet", sade tempelriddaren. "Men som det nu är har vi en hel del blodvittring och färskt kött uppe i vårt läger och hästar som måste ses till."

Det verkade som om han inte tyckte att han behövde förklara mer och sträckte med en bugning från sin lilla moccakopp mot emiren Moussa för påfyllning. Emirens hand var något osäker när han höll upp.

"Du sänder din sergeant ut i mörkret och han lyder utan att blinka?" undrade Fahkr med en röst som lät något hes.

"Ja", sade tempelriddaren. "Man lyder även om man känner fruktan. Men det tror jag inte a

Armand gjorde. Mörkret är mer vän för den som bär en svart mantel än den som bär en vit och Armands svärd är skarpt och hans hand säker. De där vilda hundarna, de fläckiga bestarna med sina otäckta skall, är också kända för sin feghet, inte sant?”

”Men är du säker på att det bara var vilda hundar vi hörde?” frågade Fahkr tvehåget.

”Nej”, sade tempelriddaren. ”Det finns mycket vi inte känner mellan himmel och helvete, säker kan ingen vara. Men Herren är vår herde och oss skall intet fattas om vi så vandrar i dödsskuggans dal. Det är nog så Armand ber nu när han går i mörkret. Det är så jag skulle be i alla fall. Om Gud har uppmärksamhet på vår tid och vill kalla oss hem kan vi förstås ingenting göra. Men till dess klyver vi skallen på vilka vilda hundar som på våra fien der och därvidlag vet jag att ni som tror på Profeten, frid över honom, också förnekar Guds Son tänker precis som vi. Har jag inte rätt, Yussuf?”

”Du har rätt, tempelriddare”, konstaterade Yussuf. ”Men var går då gränsen mellan förnuft och tro mellan rädsla och tillit till Gud? Om en man måste lyda, som din sergeant måste lyda, gör det han gör. Frukta mindre?”

”När jag var ung, nåja jag är inte en särskilt gammal man”, sade tempelriddaren medan han tyckte om att tänka efter skarpt, ”så sysslade jag ständigt med den sortens frågor. Det är gott för ens huvud, man blir inte stövt i tanken av att arbeta med sitt huvud. Men numer är jag nog rätt trög, är jag rädd. Man lyder. Man besegrar det onda. Man tackar Gud efteråt, det är allt.”

”Och om man inte besegrar sin fiende?” undrade Yussuf med mjuk röst som hans nära inte kände igen som hans vanliga röst.

”Då dör man, åtminstone i mitt och Armands fall”, svarade tempelriddaren. ”Och på den yttersta dagen kommer du och jag att mätas och vägas och varthän du ska därefter vill jag inte säga även om jag vet vad du tror själv. Men om jag dör här i Palestina är min plats i paradiset.”

”Det tror du verkligen?” fortsatte Yussuf med sin ovanliga mjuka röst.

”Ja, det tror jag”, svarade tempelriddaren.

”Säg mig då en sak, står detta löfte verkligen i din bibel?”

”Nej, inte just så, det står inte just så.”

”Men ändå är du helt säker?”

”Ja, den Helige Fadern i Rom har lovat...”

”Men han är ju bara en människa! Vilken människa kan lova dig plats i paradiset, tempelriddare!”

”Men Muhammed var också bara en människa! Och *du* tror på hans löften, förlåt, frid över hans namn.”

”Muhammed, frid över honom, var Guds sändebud och Gud sade:

’Men sändebudet och de som följer honom i tron och strävar för Guds sak med sina ägodelar och med livet som insats skall belönas med det goda i detta liv och i nästa och det skall gå dem väl i händerna. Det är väl klara ord? Och fortsättningen lyder...”

”Ja! I nästa vers i den nionde suran”, avbröt tempelriddaren bryskt. ”Gud har i beredskap för de lustgårdar, vattnade av bäckar, där de skall förbli till evig tid. Detta är den stora, den lysande segern. Nå, då borde vi väl förstå varandra? Ingenting av detta är dig främmande, Yussuf. Och förresten är skillnaden mellan dig och mig är att jag inte har några ägodelar, jag har överlämnat mig till Gud och när Han bestämmer dör jag för Hans sak. Din egen tro motsäger ju inte det jag säger.”

”Din kunskap om Guds ord är verkligen stor, tempelriddare”, konstaterade Yussuf, men han kände sig samtidigt nöjd med att ha fångat sin fiende i en fälla och hans nära kunde se det på honom.

”Ja som jag sa, man måste känna sin fiende”, sade tempelriddaren för första gången något osäkert som om också han insåg att Yussuf trängt in honom i ett hörn.

”Men om du talar så är du inte min fiende”, svarade Yussuf. ”Du citerar Den Heliga Koranen som

Guds ord. Det du säger gäller alltså för mig, men än så länge inte för dig. För de rättroende är alltså detta klart som vatten, men vad är det för dig? Jag vet sannerligen inte lika mycket om Jesus som du vet om Profeten, frid över honom. Men vad sade Jesus om det heliga kriget? Sade Jesus alls ett enda ord om att du skulle komma till paradiset om du dödade mig?"

"Låt oss nu inte tvista om detta", sade tempelriddaren med en självsäker gest med handen som om allt plötsligt blivit småttigt, fastän alla kunde se hans osäkerhet. "Vår tro är inte densamma, även om mycket är likt. Dock måste vi leva tillsammans i samma land, slåss mot varandra i värsta fall, sluta avtal och göra affärer i bästa fall. Låt oss nu tala om annat. Det är min önskan som er gäst."

De hade alla förstått hur Yussuf drivit sin motståndare in i ett hörn där han inte längre hade något försvar; Jesus hade tydligen aldrig sagt något om det gudi behagliga i att döda saracener. Men som mest trängd hade tempelriddaren ändå slingrat sig ur den besvärliga situationen genom att ta till de rättroendes egna oskrivna lagar om gästfrihet. Och då måste han få som han ville, han var ju gäst.

"I sanning, du vet mycket om din fiende, tempelriddare", sade Yussuf med både ton och min som om han var starkt uppmuntrad över att ha vunnit diskussionen.

"Som vi var överens, man måste känna sin fiende", svarade tempelriddaren lågt och med sänkt blick.

De satt tysta en stund och såg i sina moccakoppar eftersom det tycktes svårt att få igång samtalet på ett otvunget sätt efter Yussufs seger. Men så slets tystnaden sönder av att de på nytt hörde odjuret. Denna gång visste de alla att det var djur och inget av djävulens väsen, och det lät som om de attackerade någon eller något och snart som om de flydde efter tjut av smärta och död.

"Armands svärd är skarpt som jag sa", mumlade tempelriddaren.

"Varför i all frids namn släpade ni med er deras lik?" frågade Fahkr, som tänkt samma tanke som sina trosbröder.

"Det hade förstås varit mycket bättre att ta med dem levande. De hade inte luktat så illa på hemvägen i så fall och så hade de kunnat rida utan besvär. Men i morgon blir en het dag, vi måste börja vår resa tidigt för att få dem till Jerusalem innan de börjar stinka för mycket", svarade tempelriddaren.

"Men om ni nu tagit dem som fångar, om ni fått dem levande till Al Quds, vad hade hänt med dem då?" envisades Fahkr.

"Vi hade överlämnat dem till vår emir i Jerusalem som är en av de högsta i vår ordensrang. Han hade överlämnat dem till den världsliga makten, sen hade de klätts av allt utom det som skyler deras blygd och hängts uppe på muren vid klippan", svarade tempelriddaren som om allt vore självklart.

"Men ni har ju redan dödat dem, varför inte klä av dem här och lämna dem åt det öde de förtjänat. Varför till och med försvara deras lik mot vilddjuren?" frågade Fahkr vidare som om han inte ville gissa sig eller inte kunde förstå.

"Vi kommer att hänga dem där i alla fall", svarade tempelriddaren. "Var och en måste veta att de som plundrar pilgrimer till slut kommer att hänga där. Det är ett heligt löfte från vår orden och de måste, så långt Gud hjälper oss, alltid uppfyllas."

"Vad gör ni med deras vapen och kläder? undrade emiren Moussa med en ton som om han ville avslutna samtalet på ett mer begripligt plan. "De måste ju haft en hel del dyrbarheter?"

"Ja, men allt är stöldgods", svarade tempelriddaren med något av sin gamla säkerhet åter. "Det vi kan säga, inte deras vapen och rustningar, sånt har vi ingen användning för. Men där uppe där Armand och jag har vårt läger fanns deras tjuvgömma i en grotta. Vi får tungt lastade hästar hem i morgon, minns att de där bestarna har härjat här i mer än ett halvt år."

"Men ni får ju inte äga någonting", invände Yussuf milt med roat höjda ögonbryn som om han trodde att han på nytt vunnit en huvudets strid mot en man som rimligtvis skulle slå honom till

marken som ett barn om de möttes med vapen.

”Nej, jag får verkligen inte äga någonting!” utbrast tempelriddaren förvånad. ”Om ni tror att skulle ta tjuvgömman för egen del så har ni sannerligen misstagit er. Vi kommer att ställa ut all tjuvgods utanför Heliga Gravens kyrka nästa söndag och om de bestulna då kan återfinna sina ägodelar så får de tillbaka dem.”

”Men de flesta av de bestulna är väl antagligen döda?” invände Yussuf stilla.

”De kan ha levande arvingar, men det som ingen gör anspråk på tillfaller vår orden”, svarade tempelriddaren.

”Det är en mycket intressant förklaring till det jag hört om att ni alltid skulle hålla er för goda för att plundra på slagfältet”, sade Yussuf med ett leende som om han trodde sig ha vunnit ännu en ordväxling.

”Nej, vi plundrar inte på slagfältet”, svarade tempelriddaren kallt. ”Det brukar inte vara något problem med den saken, det finns det så många andra som gör. När vi deltagit i en seger vänder vi oss genast mot Gud. Om du vill höra vad din egen Koran säger om att plundra på slagfältet...”

”Tack men nej!” avbröt Yussuf och höll varnande upp sin hand. ”Vi skall helst inte tillbaks till en samtalsämne där det kan verka som om du, vantrögne, kan mer än vi om Profetens, frid över honom, ord. Låt mig däremot ställa dig en mycket uppriktig fråga.”

”Ja. Ställ mig en uppriktig fråga och den skall få det svar den förtjänar”, svarade tempelriddaren och höll upp sina båda handflator för att på de rättroendes sätt visa att han var helt överens om att byta samtalsämne.

”Du sa att stilleståndet mellan er och oss snart var över. Är det Brins Arnat du syftar på?”

”Du vet mycket, Yussuf. Brins Arnat som vi kallar Reynald de Châtillon, han är förresten ingen prins, men en ond man, olyckligtvis tempelriddarnas allierade, har börjat plundra igen. Jag vet det och jag beklagar det och jag ville inte vara hans allierade men jag lyder order. Men nej, det är inte han som är det stora problemet.”

”Då är det något med den där nye *prinsen* som kom från frankernas land med en stor här. Vad är det han heter nu igen, Filus någonting?”

”Nej”, log tempelriddaren. ”*Filus* är han nog, någons son. Han heter Philip av Flandern, han är hertig och ja, han kom med en stor här. Men nu måste jag varna dig för fortsättningen på detta samtal.”

”Varför det?” undrade Yussuf spelat obesvärad. ”Jag har ju ditt ord. Har det någonsin hänt att du brutit det du svurit?”

”En sak har jag svurit som jag ännu inte kunnat uppfylla, det dröjer tio år innan jag kan, om Gud vill. Men jag har aldrig brutit mitt ord och det skall, hjälpe mig Gud, aldrig hända.”

”Nå då så. Och varför skulle vårt stillestånd brytas för att det kommer någon Filus från någon Flamsen? Sånt händer väl hela tiden?”

Tempelriddaren såg länge forskande in i Yussufs ögon, men Yussuf vek inte med blicken. Det heliga drog ut, ingen ville ge sig.

”Du ville hålla hemligt vem du är”, sade tempelriddaren till slut utan att släppa Yussufs blick. ”Men få män kan veta så mycket om det som sker i det krigiska livet, ingen som säger sig vara handelsman på väg till Kairo för övrigt. Om du säger mer än så här kan jag inte längre låtsas att jag inte vet vem du är, en man som har spioner, en man som vet. Sådana män finns inte många.”

”Du har också mitt ord, minns det, tempelriddare.”

”Av alla otrogna är nog ditt ord det de flesta av oss skulle lita mest på.”

”Du gör mig en ära med dina ord. Nå, varför kommer vårt stillestånd att brytas?”

”Be dina män att lämna oss om du vill fortsätta detta samtal, Yussuf.”

Yussuf tänkte efter en stund medan han tankfullt drog sig i skägget. Om tempelriddaren verkligen förstått vem han talade med, ville han då göra det enklare att döda och samtidigt bryta sitt ord? Nej, det var inte troligt. Som denne man uppträtt när han dödade i den tidiga kvällen skulle han inte behöva göra ett sådant svek mot sitt ord enklare, han skulle för länge sedan ha dragit sitt svärd.

Det var ändå svårt att förstå hans begäran som föreföll orimlig samtidigt som inget särskilt skulle gagnas om den uppfylldes. Det blev till slut så enkelt att Yussufs nyfikenhet segrade över hans försiktighet.

”Lämna oss”, beordrade han kort. ”Gå till sömns ett stycke bort, ni kan städa upp här i morgon. Minns att vi är i fält med fältmässiga regler.”

Fahr och emiren Moussa tvekade, de reste sig halvvägs upp och såg på Yussuf, men hans stränga blick fick dem att lyda. De bugade mot tempelriddaren och drog sig undan. Yussuf väntade under tystnad tills hans bror och hans bästa livvakt kommit tillräckligt långt bort och det hördes hur de bökade för att ordna sina sovplatser.

”Jag tror inte att min bror och Moussa kommer att falla lättvindigt i sömn”, sade Yussuf.

”Nej”, sade tempelriddaren. ”Men de kommer inte heller att höra vad vi säger.”

”Varför är det så viktigt att de inte hör vad vi säger?”

”Det är inte viktigt”, log tempelriddaren. ”Det viktiga är att du vet att de inte hör vad du säger. Du behöver inte längre besegra mig med ord och då blir vårt samtal mer uppriktigt. Det är hela saken.”

”För att vara en man som lever i kloster vet du mycket om mannens natur.”

”I kloster lär man sig mycket om mannens natur, mer än du anar. Nu till det som är viktigare. Jag säger ingenting som jag inte är säker på att du redan vet, eftersom allt annat vore förräderi. Men låt oss granska situationen. Här kommer som du vet ännu en frankisk furste. Han kommer att vara här någon tid, han är välsignad av alla och envar där hemma för sitt heliga uppdrag i Guds tjänst och vidare. Han har en stor här med sig. Vad vill han då göra?”

”Berika sig fort eftersom han har haft stora kostnader.”

”Just det, Yussuf, just det. Men vill han gå mot Saladin själv och Damaskus?”

”Nej. Då riskerar han att förlora allt.”

”Just det, Yussuf. Vi förstår varandra fullkomligt och vi kan tala utan överdriven artighet och snirkel nu när dina underlydande inte hör. Så vart går nu den nye plundraren och hans här?”

”Mot en lagom stark och lagom rik stad, men jag vet inte vilken.”

”Just det. Jag vet inte heller vilken stad. Homs? Hama? Kanske. Aleppo? Nej för långt bort och för stark stad. Vi säger Homs eller Hama, det uppenbara. Vad gör då vår världsliga kristna kung i Jerusalem och den kungliga hären?”

”De har inte stort val. De följer med på plundring fastän de hellre ville använda den nya s tyrkan för att gå mot Saladin.”

”Just det, Yussuf. Du vet allt, du förstår allt. Så nu vet vi alltså båda hur läget är. Vad gör vi åt det?”

”Till att börja med håller både du och jag vårt ord.”

”Självklart, det behöver inte ens sägas. Men vad gör vi mer?”

”Vi använder denna stund av fred mellan oss för att bättre förstå varandra. Jag kanske aldrig får tala med en tempelriddare mer. Du kanske aldrig får tala med... en fiende som jag.”

”Nej, du och jag möts nog bara denna enda gång i livet.”

”En sällsam Guds nyck... men låt mig då fråga dig, tempelriddare, vad behövs mer än Gud för att rättroende skall besegra er?”

”Två saker. Det som Saladin nu gör, att ena alla saracener mot oss. Det sker redan. Men den andra

saken är förräderi bland oss på Jesu Kristi sida, svek eller svåra synder så att Gud straffar oss.”

”Men om inte svek och om inte dessa svåra synder?”

”Då kommer ingen av oss någonsin att segra, Yussuf. Skillnaden mellan oss är att ni saracener kan förlora det ena slaget efter det andra. Ni sörjer era döda och ni har snart en ny armé på marsch. Ni kristna kan bara förlora ett stort slag och så dumma är vi inte. Är vi i överläge anfaller vi. Är vi i underläge tar vi skydd i våra borgar. Så kan det pågå för evigt.”

”Så vårt krig är för evigt?”

”Kanske, kanske inte. En del av oss... vet du vem greve Raymond de Tripoli är?”

”Ja, jag känner... känner till honom. Och?”

”Om sådana kristna som han får makten i kungariket Jerusalem och ni på er sida har en ledare som Saladin, så kan det bli fred, en rättvis fred, i alla fall någonting bättre än evigt krig. Många av oss tempelriddare tänker som greve Raymond. Men tillbaks där vi var, om det som kommer att ske ju nu. Johanniterna följde den kungliga hären och ’brinsen’ upp i Syrien. Vi tempelriddare gjorde det inte.”

”Jag vet redan det.”

”Ja, du vet tvivelsutan det därför att ditt namn är Yussuf ibn Ayyub Salah al-Din, den vi på vårt språk bara kallar Saladin.”

”Må Gud vara oss nådig nu när du vet det.”

”Gud är oss nådig som gett oss detta sällsamma samtal under de sista timmarna av fred mellan oss.”

”Och vi håller båda våra ord.”

”Du förvånar mig med din oro på den punkten. Du är den ende av våra fiender som är känd för att alltid hålla sitt ord. Jag är tempelriddare. Vi håller alltid vårt ord. Nog om denna sak.”

”Ja, nog om den saken. Men nu min käre fiende i denna sena natt inför en gryning där vi båda har brådskande ärenden, du med dina luktande lik och jag med annat som jag inte vill säga, men som du säkert kan ana, vad gör vi nu?”

”Vi håller fast vid denna enda möjlighet som Gud kanske ger oss i livet att tala förnuftigt med den värste av alla fiender. En sak är vi ju överens om du och jag... förlåt att jag tilltalar dig så enkelt när jag vet att du är sultanen av både Kairo och Damaskus.”

”Det är ingen utom Gud som hör oss, som du så klokt ordnade. Jag vill att du i denna enda natt kallar mig du.”

”Vi var överens om en sak, tror jag? Vi riskerar ett evigt krig därför att ingen sida kan vinna.”

”Sant. Men jag vill vinna, jag har svurit att vinna.”

”Jag också. Evigt krig alltså?”

”Det låter inte som en god framtid.”

”Då fortsätter vi, fastän jag bara är en enkel emir bland tempelriddarna och du är den ende av våra fiender sedan lång tid som vi verkligen har skäl att frukta. Var börjar vi nu om?”

De började om med frågan om pilgrimernas säkerhet. Det var det mest uppenbara. Det var därför över huvud taget hade träffats, om man vill söka människornas förklaring och inte se enbart Guds vilja i allting. Men även om de båda egentligen trodde mest, åtminstone utåt när de talade högt, att Gud vilja styrde allt så var ingen av dem främmande för att människorna också, med sin fria vilja, kunde ställa till med stora olyckor och lika stor lycka. Detta var en hörnsten i båda deras tro.

De talade länge den natten. När Fahkr i gryningen fann sin äldre bror – den lysande fursten religionens ljus, anföraren av de troende i det heliga kriget, vattnet i öknen, sultanen av Egypten och Syrien, de troendes hopp, den man som de vantrogna för all tid skulle benämna med det enkla Saladin – så satt han hopkrupen med knäna uppdagna mot hakan, sin mantel svept i flera varv och stirrade in

den falnade glöden.

~~Den vita skölden med det onda röda korset var borta, liksom tempelriddaren. Saladin såg trött up~~
mot sin bror, nästan som han hade vaknat ur en dröm.

”Om alla våra fiender vore som Al Ghouti så skulle vi aldrig kunna segra”, sade han tankfullt. ”Men
å andra sidan, om alla våra fiender vore som han så skulle ingen seger längre vara nödvändig.”

Fahkr förstod inte vad hans bror och furste menade men gissade att det nog mest var meningslös
trött mumlande som så många gånger förr när Yussuf suttit uppe för länge och grubblat.

”Vi måste ge oss av, vi har en hård ritt till Al Arish”, sade Saladin och reste sig stelt. ”Kriget
väntar, vi skall snart segra.”

Sant var att kriget väntade, det stod skrivet. Men det stod också skrivet att Saladin och Al
Magnusson de Gothia snart skulle mötas igen på slagfältet och att bara en av dem skulle komma
segrande därifrån.

I den värld där Jerusalem befann sig i mitten var till och med Rom avlägset. Än mer fjärran låg frankerriket och där världen var på väg att ta slut, i det kalla och mörka Norden, låg landet Västgötaland som få kände till. Det sades bland lärde män att därefter fanns blott mörka skogar till världens ände, befolkade med vidunder med två huvuden.

Men även hit upp till kylan och mörkret hade den sanna tron letat sig fram, mest tack vare den helige Sankt Bernhard, som i barmhärtighet och människokärlek funnit att även barbarerna uppe i mörkret hade rätt till själens frälsning. Han var den som sände de första munkarna till de vilda och okända göta länderna. Snart spreds ljuset och sanningen från mer än tio kloster hos de nu inte längre förtappade nordmännen.

Det vackraste av alla klosternamn hade ett nunnekloster som låg i den södra delen av Västgötaland. Gudhem hette det och var tillägnat Jungfru Maria. Klostret låg på en höjd och därifrån kunde man se det blånande berget Billingen och, om man ansträngde sig bara något, de två tornen på domkyrkan i Skara. Norr om Gudhem blänkte Hornborgasjön dit tranorna kom om våren innan gäddorna börjat leka. Runt klostret låg gårdar och åkrar och små dungar av ekskog. Det var ett mycket fridfullt och vackert landskap som alls inte förde tanken till mörker och barbari. För den äldre kvinnan som betalat god ingift och kom resande hit för att avsluta livet i frid måste Gudhems namn låta som en smekning och trakten vara det vackraste som ett åldrande öga kunde se.

Men för Cecilia Algotsdotter som vid 17 års ålder spärrades in i Gudhem på grund av sina synder kom klostret under lång tid att framstå som ett hem utan Gud, som en plats som mer kunde tänkas som ett helvete i jordelivet.

Cecilia kände väl tillvaron i kloster, det var inte det som skrämde henne. Hon kände till och med Gudhem, eftersom hon i olika omgångar tillbringat mer än två år av sitt liv där inne bland *familjerna* de unga kvinnor som stormannaätterna sände till kloster för att de skulle tuktas och hyfsas något innan man gifte bort dem. Läsa kunde hon alltså redan och Psaltaren kunde hon utantill som ett rinnande vatten eftersom hon sjungit var psalm mer än hundra gånger. Så i detta fanns inget nytt och inget skrämmande.

Men den här gången hade hon dömts till klosterlivet och domen var sträng, tjugo år. Hon hade dömts tillsammans med sin trolovade Arn Magnusson av folkungaätten eftersom de syndat grovt då de förenade sig i köttlig kärlek innan de vigts samman inför Gud. Det var Cecilias syster Katarina som hade angivit dem och beviset för deras synd var sådant att inget fanns att resonera om. Den dag klosterporten slog igen bakom Cecilia var hon havande i tredje månaden. Hennes trolovade Arn hade på samma sätt dömts till tjugo år, men han skulle göra sin bot som munk i Guds heliga armé i det oändligt fjärran Heliga Landet.

Över portalen i Gudhems kloster fanns två skulpturer i sandsten som visade Adam och Eva fördrivna ur paradiset efter syndafallet, skylande sig med fikonlöv. Det var en bild som var en varning och det var en bild som talade direkt till Cecilia som om den huggits och mejslats och slipats ur sten som en kom för hennes skull.

Hon hade skilts från sin älskade Arn bara ett stenkast från den porten. Han hade fallit på knä och svurit med den hetta som bara en 17-årig man kan svära, på sitt av Gud signade svärd till och med, att han skulle leva genom all eld och alla krig och att han sannerligen skulle komma tillbaks och hämta henne när deras bot var betald.

Det var länge sedan nu. Och från Arn i det Heliga Landet hade hon inte hört ett ord.

Men det som skrämde Cecilia redan från början när abbedissan Rikissa drog in henne genom porten

med ett hårt och ovärdigt grepp runt handleden, som man ledde en träl till bestraffning, var a
Gudhem nu blivit en helt annan plats än den där hon flera gånger tidigare tillbringat tid hos familiare

Det vill säga, till det yttre var Gudhem fortfarande det hon kände, några nya uthusbyggnader ha
kommit till, det var allt. Men till det inre hade mycket blivit helt annorlunda och hon hade verklig
skäl att känna skräck.

Marken till Gudhem hade skänkts av kunglig egendom, av kung Karl Sverkersson. Följaktligen
tillhörde abbedissan Rikissa den sverkerska ätten, liksom de flesta av de vigda systrarna och nästa
alla jungfrur bland familiars.

Men när kungakrävaren Knut Eriksson, Erik den helige Jedvardssons son, kom tillbaka från s
landsflykt i Norge för att kräva sin fars kungakrona åter och hämnas mordet på honom, hade han sjä
mördat kung Karl Sverkersson ute på Visingsö. Och bland de män som bistått honom i detta dåd fan
hans vän och Cecilias älskade Arn Magnusson.

I världen utanför klostermurarna rasade därför kriget på nytt, folkungaätten och den erikska ätt
och deras norska bundsförvanter på ena sidan, den sverkerska ätten och deras danska bundsförvanter
på den andra sidan.

Cecilia kände sig därför som en fjärlslarv insläpad i ett bålgetingbo och till den känslan hade ho
goda skäl. Eftersom de flesta systrarna tillhörde den sverkerska sidan hatade de henne, och visade d
ständigt, liksom alla jungfrur bland familiars hatade henne och visade det, liksom de hårt arbetande
leksystrarna, *conversae*, därmed inte vågade annat än hata henne. Ingen talade till Cecilia ens när d
var tillåtet att föra samtal. Alla vände henne ryggen, hon var som luft.

Möjligen försökte Moder Rikissa driva henne i döden den första tiden. Cecilia hade kommit t
Gudhem i de månader då rovarna skulle gallras. Det var ett hårt och hett arbete ute på åkrarna so
ingen av de förnäma systrarna och självfallet inga familiars deltog i.

Moder Rikissa hade satt Cecilia på vatten och bröd redan från första dag; vid måltiderna
refectorium hade Cecilia en egen plats vid eget tomt bord längst ner i salen där hon fick sitta insvep
kall tystnad. Men som om det inte var nog straff hade Moder Rikissa bestämt att Cecilia skulle arbe
med *conversae* ute på rovåkrarna, krypa fram bit för bit med barnet sparkande i magen.

Och som om inte heller detta var nog eller som om Moder Rikissa blev misslynt av att Cecilia in
genom hårt arbete förlorade sitt barn, skickades Cecilia till åderlåtning en gång i veckan under de
första och hårdaste tiden. Det sades att åderlåtning var bra för hälsan och att det dessutom hade e
sund avkylande verkan på köttsliga lustar. Och eftersom Cecilia bevisligen var förfallen till köttslig
lustar borde hon desto hellre åderlåtas ofta.

Cecilia krälade fram på rovåkrarna allt blekare men ständigt mumlande böner till Vår Fru om a
skydda henne, förlåta henne för synden och ändå hålla sin milda hand över det barn hon bar inom sig

Mot hösten, när rovarna skulle skördas, det hårdaste och smutsigaste av allt arbete som fanns f
kvinnor på Gudhem, var Cecilia på slutet av sitt havandeskap. Men Moder Rikissa var obeveklig.

Det var nära att hon fött sin son ute i den kalla novemberleran på rovåkrarna. Det var i slutet a
skördearbetet när hon plötsligt segnade ned med ett kort skrik och sammanbitna tänder. *Conversae* o
de två systrar som fanns på plats för att övervaka dygd och tystnad under arbetet förstod genast va
som höll på att hända. Men de två systrarna verkade först som om de menade att inget skulle göras
saken. Dock fann sig inte leksystrarna i detta utan bar, utan att ens fråga eller säga något, Cecil
skyndsamt till *hospitium*, gästhuset utanför murarna. Där lade de henne i en säng och sände bud eft
Fru Helena, som var en klok kvinna och en av Gudhems pensionärer som betalat stor ingift.

Till leksystrarnas förvåning kom Fru Helena fort och hon förbarmade sig, fastän hon själv tillhöro
den sverkerska sidan. Hon bestämde, utan att någon vågade säga emot, att två av leksystrarna skul
stanna i *hospitium* och hjälpa henne och sedan fick Rikissa – som hon omtalade utan att säga *Mod*

- [read online Insight Guides: Explore Nice & the French Riviera](#)
- [read Deconstructive Owl of Minerva: An Examination of Schizophrenia through Philosophy, Psychoanalysis and Postmodernism](#)
- [click Dirty Old London: The Victorian Fight Against Filth book](#)
- [Story of Christianity, Volume 1 \(The Early Church to the Reformation\) pdf, azw \(kindle\), epub](#)
- [read **How To Start A Conversation And Make Friends**](#)
- [The Tragedy of American Diplomacy \(50th Anniversary Edition\) pdf](#)

- <http://drmurphreesnewsletters.com/library/World-Famous-Unsolved-Mysteries.pdf>
- <http://twilightblogs.com/library/Deconstructive-Owl-of-Minerva--An-Examination-of-Schizophrenia-through-Philosophy--Psychoanalysis-and-Postmoder>
- <http://nautickim.es/books/Dirty-Old-London--The-Victorian-Fight-Against-Filth.pdf>
- <http://hasanetmekci.com/ebooks/Story-of-Christianity--Volume-1--The-Early-Church-to-the-Reformation-.pdf>
- <http://serazard.com/lib/Hidden-Dreams.pdf>
- <http://deltaphenomics.nl/?library/The-Tragedy-of-American-Diplomacy--50th-Anniversary-Edition-.pdf>